

ikke nogen Forandring i den Bestemmelse, Paragrafen egentlig tilfigter. Jeg maa tilstaa, man mulig kunde være lidt betænkelig ved en saadan Ændring, idet det, Paragrafen gaar ud paa, er at stille Officerer i Medsætning til Personale af lavere Grad; men da der i andre Paragrafer, navnlig i § 42, er supplerende Bestemmelser, vil den foreslaaede Forandring fra „ringere“ til „andre“ neppe kunne medføre nogen Misforstaaelse. Jeg kommer derefter til Forslaget under Nr. 11, der er stillet til § 26, og Forslaget under Nr. 12, der er stillet til § 27. Disse to Forslag staa egentlig i uopløselig Forbindelse med hinanden. Ved nemlig at foreslaa § 26 strøgen, er det Flertallets Hensigt, at trække samtlige dens Bestemmelser ind i § 27, og altsaa gjøre denne Paragrafs Bestemmelser fælles for Hæren og Flaaden. Man finder, som sagt, at det ikke er nødvendigt at indføre forskjellige extraordinære Straffe i Hæren og i Flaaden, og har derfor ment, at § 26, der foreskriver Bindestraf for Hæren, skulde udgaa, og at Bestemmelsen i § 27 om Bøiestraf gjøres anvendelig saavel for Hæren som for Flaaden. Første Punktum i § 27 skulde da affattes saaledes: „Naar i Felten og i Krigsskibe paa Togt Omstændighederne ikke tilstede Fuldbyrdselsen af Arreststraffe for menige Krigsmænd, kan den høitkommanderende Jurisdiktionschef, for at raade Bod herpaa, lade anvende Arrest i Bøien.“ Ændringsforslaget under Nr. 13 tilfigter at gjøre Adskillelsen mellem fimpel og streng Arrest i Bøien noget anderledes end foreslaaet i Lovforslaget, idet man, som jeg allerede har anført, sætter Forskjellen mellem de to Slags Arrest deri, om Straffen kun varer om Dagen eller varer Dag og Nat, saaledes at Vedkommende kun udslyses en Time daglig for at tage Bevægelse. Jeg anser det for overflødigt yderligere at dvæle ved disse Ændringsforslag, idet jeg allerede tidligere har berørt, hvad der er Hensigten med dem. — Jeg skal derefter gaa over til Ændringsforslaget under Nr. 15, der tilfigter at lade § 32 udgaa. Jeg tror ikke, at Meningen med dette Forslag hos nogle af Udvalgets Medlemmer har været den, at man i og for sig fandt Bestemmelserne i § 32 urimelige eller uhenftsmæssige; den nærmeste Anledning til vort Forslag er dette, at man har fundet, at disse Bestemmelser ikke have deres Plads i en Straffelov, da det jo væsentlig kun er Lønningbestemmelser, som passende burde indføres i en Lønninglov. — Til § 33 er der stillet 3 Ændringsforslag. § 33 er jo en Paragraf, hvorpaa der lægges overordentlig megen Vægt, idet den skal bøde fuldstændig paa de Mangler, der vilde fremkomme derved, at man affafler flere af de nu brugelige og mest virksomme Straffe. Hvorvidt der kan gives denne Paragrafs Bestemmelser en praktisk Form, er det meget vanskeligt for Folk, der ikke høre til Faget, at udtale nogen bestemt Mening om. Smidertid

har det været klart for Flertallet, at, hvis man beholder Paragrafen i den Form, hvori den nu findes, vil man let komme i det Tilfælde at have en saa overvældende Mængde Personer til Æstertjeneste, at man egentlig talt helst vilde være fri for dem. Derfor har Flertallet foreslaaet, at man skulde forsøge paa noget at indskrænke Paragrafens Bestemmelser med Hensyn til Æstertjeneste, og har ment, at man i alt Fald kunde gjøre den Indskrænkning, at Bestemmelserne ikke gjaldt i det Tilfælde, at Vedkommende kun havde været straffet med Kvartearrest. Det er dette, der indeholdes i Ændringsforslaget under Nr. 16, idet der efter „Fængsel“ foreslaas indskudt „deri dog ikke indbefattet Kvartearrest“. Ændringsforslaget under Nr. 17 er en ren Redaktionsændring, og den skal jeg ikke dvæle videre ved. Hvad Ændringsforslaget under Nr. 18 angaar, da vil man se, at det gaar ud paa at give Ministeren Myndighed til at hjemsende Vedkommende, som ere til Æstertjeneste. Jeg kan ikke tro, at dette Forslag vil vække nogen Betænkelighed hos den høitærede Krigsminister, da det jo i Virkeligheden gaar ud paa at give Administrationen en videregaaende Myndighed end den, som Bestemmelsen i § 33 indeholder. Man har føiet til, at Vedkommende kan hjemsendes navnlig naar han viser særlig Flid og Dygtighed. Efter den Maade, hvorpaa den høitærede Krigsminister opfatter Paragrafens Bestemmelser, tilfigtes der ved samme ikke at give Vedkommende en Tillægsstraf, men kun at bøde paa den mangelfulde Dvælse, han har faaet derved, at han under sin Tjenestetid har henholdt sig i Fængsel, og der vil da, naar det viser sig, at han virkelig er i Besiddelse af de Virkigheder, han skulde have, ikke være nogen Anledning til at holde ham længere til Tjeneste og øve ham yderligere. Smidertid kunde der jo ogsaa være andre Tilfælde, som kunde gjøre det ønskeligt for Ministeren at hjemsende en saadan Person; det kunde jo være en Person, man vel ikke engang af Hensyn til hans Kammerater kunde være tjent med at holde inde, og som det kunde være hensigtsmæssigt at blive af med. Derfor mener man, at det kunde være heldigt, om Administrationen havde en saadan Besøielse til at kunne hjemsende en sliq Person, som det enten er unødvendigt at holde inde, eller som man helst vil være fri for. — Jeg gaar nu over til Ændringsforslaget under Nr. 21 til § 36. Dette Forslag er kun en Redaktionsændring. Man tilfigter herved i Virkeligheden ikke Andet end, hvad ogsaa har været Paragrafens Mening at ville bestemme. Ændringsforslaget gaar ud paa, at Ordene: „er, forsaavidt han ikke har fyldstgjort sin Værnepligt, forpligtet til at afstjene denne som Menig lige med sin Alderklasse“ rettes til: „er forpligtet til at tjene som Menig i ligesaa lang Tid som den, for hvilken der i hans tidligere Stilling enten i Henhold til Værne-